

Vzpomínka na prim. MUDr. Jaroslava Vicha (1932 – 2018)

Vážené kolegyně, kolegové, je smutnou realitou, že nás v březnu tohoto roku po krátké nemoci opustil prim. MUDr. Jaroslav Vich, emeritní přednosta Ortopedicko-úrazového oddělení OÚNZ Kladno.

Primář Vich se narodil 21. 1. 1932 v Praze, kde prožil školní i gymnaziální léta a absolvoval lékařskou fakultu UK, kterou ukončil v roce 1956. V rámci umístěnky nastoupil na Chirurgické oddělení nemocnice Broumov, kde pracoval do r. 1959 a následně pokračoval jako sekundář na Ortopedicko-traumatologickém oddělení v Kladně. Po krátkém působení na pozici primáře Ortopedického a rehabilitačního oddělení ZUNZ Příbram našel nabídku prim. Seidla (původně asistenta prof. Zahradníčka) a stal se na kladenské ortopedii v r. 1968 jeho zástupcem. Po úmrtí prim. Seidla v dubnu 1976 byl jmenován primářem ortopedie v OÚNZ Kladno a byl jím až do roku 1990. Ve stejném roce převzal na předem určenou dobu místo ředitele OÚNZ a v r. 1993 byl jmenován náměstkem pro léčebně preventivní péči již v NsP Kladno, kde působil až do prosince 2000, kdy odešel do důchodu.

Stěžejním obdobím bylo jeho působení jako primáře Ortopedicko-traumatologického oddělení OÚNZ v Kladně. Oddělení muselo s ohledem na přítomnost těžkého průmyslu a dolů v regionu řešit řadu až extrémních poranění pohybového aparátu. Při kvalitním personálním, technickém i prostorovém vybavení (110 lůžek, z toho 25 lůžková septická stanice) mohlo oddělení fungovat jako centrum pro celý region.

Některá z koncepčních řešení prim. Vicha z přelomu sedmdesátých a osmdesátých let předběhla dobu o řadu let. Jednalo se například o vyškolení dvou ortopedů v nástavbových specializacích pro plastickou chirurgii, resp. neurochirurgii. Oddělení tak mohlo úspěšně řešit rozsáhlé spektrum akutních i chronických poškození měkkých tkání od otevřených zlomenin přes infikované paklouby, ztrátová či popáleninová poranění a dekubity. V rámci neurochi-

urgické specializace bylo schopné ošetřit páteřní i kraniocerebrální poranění a při možnosti využití operačního mikroskopu provádět sutury nervů i cév tím nejmodernějším způsobem.

Uznáním jeho práce i postavení bylo jeho jmenování v r. 1978 do funkce člena poradního sboru pro nehodovost v rámci MZD ČSSR, v r. 1983 jmenování ministrem zdravotnictví členem poradního sboru Hlavního odborníka pro ortopedii a od v r. 1990 zvolení členem výboru České společnosti pro ortopedickou chirurgii a traumatologii při ČLS JEP.

Stal se všeobecně uznávanou osobností československé ortopedie a jeho zásadové postoje mu umožnily při velmi rozpačitém prvním setkání československých ortopedů v Brně po roce 1989 předstoupit před shromáždění a navrhnout konstruktivní program celého jednání, který byl nakonec beze zbytku dodržen.

Vychoval řadu žáků, kteří se v dalších letech velmi úspěšně uplatnili i na řadě předních klinických pracovišt. Svými životními postoji nikdy sebe ani své okolí nezklamal a i když se na první pohled mohl jevit jako nepřístupný šéf, při bližším poznání byl klidný, vyrovnaný a hodný člověk. Nikdy nezkazil žádnou legraci a především jeho předsednictví v rámci recesistické Metropolitní chodecké společnosti patří dnes k legendám. No a to, že jako šéf, přijel ze své milované chalupy občerstvit jednoho ze svých sekundářů na trasu Jizerské padesátky, navíc ve velmi nevlídném počasí je unikum, kterému se ani po letech nechce věřit.

Vždy byl pro nás respektovaným přednostou i učitelem a tak bylo snadné jej cítit v duchu Hippokratových zásad. Řadu z nás zásadním způsobem ovlivnil nejen v budoucích životních postojích, ale i v následném ortopedickém snažení.

Vážený pane primáři, za všechny Vaše žáky velký dík

doc. MUDr. Jiří Stehlík, CSc.